

04

ලක්දිව හික්ෂු සමාජය සතු වගකීම

ආචාර්ය පූජ්‍ය පරවාහැර පඤ්ඤානන්ද හිමි

අද ඉතිහාසයට යන සුවිශේෂ දිනෙකැයි හඟමි. ස්ථවිරවාදී හික්ෂු සංඝ පරම්පරාවෙන් පැවැතෙන මහතෙරුන් දෙනමකට සම්මානෝපාධි පිරිනමනු ලැබීම හා හික්ෂුන් වහන්සේ නමක් ම විශ්වවිද්‍යාලයීය උපාධි උදානෝත්සව දේශනය පැවැත්වීම ඊට හේතුවයි. මේ ඓතිහාසික මොහොතෙහි අප වෙත යම් කිසි කුශලතාවන් අගයමින් සම්මානෝපාධියෙන් බුහුමන් දැක්වීම නිමිතිකොට ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ කුලපති, උපකුලපති, පීඨාධිපති මහ වියත් පාමොක් සනාතන සභාවට අපගේ අකුටිල භාර්දික ශුභාශීර්වාදාත්මක කෘතඥතාව පිරිනමමු. මේ උසස්ම සම්මානය පෞද්ගලික කොට අප වෙත පිරිනැමුණු නමුදු එය නිබ්ල හික්ෂු සංඝ රත්නයට කළ මහා පූජා සත්කාරයක් කොට නිහතමානතායෙන් යෙදී පිළිගන්නෙමු. වෙසෙසින් අනාගත හික්ෂු පරම්පරාවට මෙය මා හැඟි ආදර්ශයක් හා දිරිගන්වන්නක් ද වනු ඇත.

“සිංහල මහරජදරුවන් දවස ව්‍යක්ත. විශාරද, බහුශ්‍රැත, ධර්ම විනයධර මහතෙරහු රාජගුරු පදවියෙන් ද රාජකීර්ටයෙන් ද පිදුම් ලද හ”, යන්න ඉතිහාසගත සත්‍යයකි. සිංහලදේවීපය රත්නත්‍රයට අයත් රාජදේය භූමි බණ්ඩයෙකි. ස්වර්ණමාලී මහා වෛත්‍ය රාජයාණන්ට, ශ්‍රී මහා බෝධීන් වහන්සේට, ධර්මකපීකයන් වහන්සේට හෙළ බොදු රජ දරුවන් විසින් සිරිලක් රජය නොයෙක් වර පුදන ලද්දේය. “රත්නත්‍රය සන්තක සිංහලදේවීපය දැනමින් සංඝාණන්තිය නුගුළුවා රකුවයි ආපසු මහරජුට පැවරුණේ විහාරස්ථානයන් භාරකාරයෙකුට පවරණ අයුරිනි. ඒ අනුව උතුරු නැගෙනහිර පළාත් දෙක ඇතුළු සකල සිංහලදේවීපයම බුදුසසුන සතුය. සිංහලයෝම සිංහල දේශයේ නිත්‍ය භාරකාරයෝ ද භූමි පුත්‍රයෝ ද වෙති. ඔවුන් විසින් පත්කරගනු ලබන රාජ්‍යය ද හික්ෂු මහා සංඝයා වහන්සේ දක්වන සන්මාර්ගයෙන් රට පාලනය කළ යුතුය. නො එසේ වුව රාජ්‍යකාරකයෝ දුර්විපාකයනට ගොදුරුවන්නාහුය. මේ බව රජයන් ජනතාවන් විසින් මොනොවට සිත්හි ලා දරාගත යුත්තෙකි. පරශුතැන්ගේ උපාය මාර්ගයන් පිඹි හරිමින් සිංහලදේවීපයත් සම්බුද්ධ ශාසනයත්, සිංහල දේශීය භාෂා ශාස්ත්‍ර කලා ශිල්පත් රැකගෙන එන්නාහු හික්ෂු සංඝයා වහන්සේය.

ආරම්භයේ සිට මේ දිවයිනේ පවත්වා ගෙන එනු ලබන බෞද්ධාධ්‍යාපනය ගැන යමක් පැවසීම ද ප්‍රස්තාවෝචිත යයි හඟමි. පිරිවෙන් අධ්‍යාපනය, දහම් පාසල් අධ්‍යාපනය යි, බෞද්ධාධ්‍යාපනය සාකල්‍යයෙන් ගෙන දෙකකට බෙදා දැක්විය හැක. ලොවැ බැවහරෙහි එන හැම අධ්‍යාපන මාර්ගයන් විමසා බලන්නෙකුට සමන්බහදුරු වූ එක ම අධ්‍යාපන මාර්ගය ව පැනෙන්නේ බෞද්ධාධ්‍යාපන මාර්ගය යි. එයට කළ යුතු උභය පූරණයක් හෝ ඉවත ලියැයුත්තෙක් කැලම එහි නැත. සිංහල මනුෂ්‍ය වර්ගයා ලෝකයෙහි ශාන්ත, නිර්මාණ කුශලතායෙන් සපිරුණු, නීතිගරුක, එහි ස්වාගතවාදී ශ්‍රේෂ්ඨතම ජාතියක් වූයේ අවුරුදු දෙදහසකට වැඩි කාලයක් තුළ හික්ෂු මහා සංඝයා වහන්සේගේ දුරදර්ශිතාත්මක ක්‍රියා මාර්ගය ඔස්සේ බෞද්ධාධ්‍යාපනය ජාතියට නිසි මඟින් බෙදා හැරීමේ සත්ප්‍රතිඵල විසිනි. වර්ෂ 400 ක තරම් කාලයෙක පටන් විදේශික, ජාතික, විධර්මයන්ගේ සංපර්කය මෙරට ජනතාවට ලැබීමේ දුර්විපාක විසින් හික්ෂු මහා සංඝයා වහන්සේටත් සිංහලයාටත් තිබූ හිමිකම් ඇවිරී ගියේය. ශතවර්ෂ දෙකෙකින් මෙදතුරෙහි රජයෙකින් කළ විහාරාරාමයෙක් මෙ හෙළදිවු තෙලෙහි නැත. බෞද්ධාධ්‍යාපනය නංවා ලීමට දුන් පිටුවහලෙක් නැත. ගිය සිවු සියවස

තුළ යම්ම බෞද්ධාධ්‍යාපන පුනර්ජීවයෙක් විහාරාරාමකරණයක් කලා ශිල්ප සංවර්ධනයක් වී නම් ඒ හැම මහාජනානුග්‍රහයෙන් හික්ෂුන් වහන්සේ විසින් ම කරණ ලද්දේය. සිංහල භාෂා සාහිත්‍යයේ පුනරුදය ද හික්ෂුන් වහන්සේගෙන් ම විය. දැනුදු වන්නේය. අනුබල දෙනු වෙනුවට හැම රජයක් කෙළේ බෞද්ධ විහාර දේවාලයනට අයත් ආදායම පොදු දේපොළ භාරකාරයාගේ පාලනයට යටත් කොට තැබීමය. මෙ පිළිවෙත තවම නොසිදී පැවැතෙයි. එ අතර අබෞද්ධ ආයතනයන් සතු මහා ධන කෝෂයකට අත තැබීමට පවා බානා සුලුය. වර්ෂ දෙදහසකට අධික කාලයක සිට ලෝක කලායාණයෙහිත් විමුක්තිමාර්ග ප්‍රචාරයෙහිත් නිස්චාර්ථව වැඩ කරණ සිංහල හික්ෂුන් වහන්සේ තරම් ලොව අන් කිසිවෙක් ද්වේෂ-දෝෂ පාත්‍රව නැත. වාග් විෂය ඉක්මවා යන තරම් භයානක දුක් හිරිහැරවලට මුහුණපාමින් වාමි දිවිවැටුමින් පිළිවෙත් සරුව, දිවි වටනා උන්වහන්සේගේ චිත්ත සන්තානය මෙන්තා, කරුණා, මුදිතා, උපෙක්ඛා යන සතර බ්‍රහ් විහරණින් පවිත්‍රිභූතව පවතී. එ සමඟ ම උන්වහන්සේ ඡන්ද, දෝෂ, භය, මෝහ යන සතර අගතියෙන් දුරස්ථව පරිපීඩිත ජනතාව දුර්ග මයෙන් නංවාලීමෙහි සමුත්සාහිත වන්නාහ. මෙ කියු කරුණු ටික සාකලයයෙන්ම ග්‍රාමවාසී හික්ෂුන් වහන්සේ තුළ අදත් සප්‍රාණව පවත්නා බව ඊර්ෂ්‍යා පරවශතායෙන් තොර වූ හැමට පහසුවෙන් දැක් හැක. පිරිවෙන් අධ්‍යාපනය මෙරටෙහි තවමත් පරිණත අවස්ථායෙක් හි පවත්නේ එ පිණිස හික්ෂුන් වහන්සේ දරණ මහනීය උත්සාහයේ ප්‍රතිඵල වශයෙනි. අද වුවද සාම්ප්‍රදායික පිරිවෙන් අධ්‍යාපනය හරිහැටි ලැබුවහු වෙන්නම් ලොවැ කවර ගැටලුවක දී හෝ නිසි විසඳුම් දීමෙහි උන්වහන්සේ සමත් වෙති. මෙ වචනය ගෙනහැර පැවෙම් පිරිවෙන් අධ්‍යාපනයේ ශ්‍රේෂ්ඨත්වය ජනතාවට වටහාදීම පිණිසය. බුද්ධශාසනය, සංස්කෘතිය, අධ්‍යාපනය වැනි ප්‍රශ්නවලදී සිල්වත්, නැණවත්, ගුණවත්, බහුශ්‍රැත මහතෙරුන් වහන්සේගේ අදහස් නොවිමසා ජනතාවත් මහා සංඝයා වහන්සේත් නොමඟ යැවීමට දෝ අභවාස පුද්ගලයන් මුල්තැන්හිලා පිළිගැනීම පිළිවෙත් මඟකොට ගෙන ඇත. ධර්මිෂ්ඨ සමාජය යන්න වචනයට පමණක් සීමාවූවක් වුවහොත් බෞද්ධ, හින්දු, මුස්ලිම් ආගම් එකතු කිරීමේ පිළිවෙත හුළං බැඳීමට කරණ තැතක් වෙයි.

රටිය පිණිස මොහොතක් වුව මෙන් කුළුණු වඩා වැඩකරණ හික්ෂුන් වහන්සේට කැප බව සවුනේදම් ගෙවා දත් සම්මා සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ වදාළ සේක. රටිය පිණිස නම් රටවැසියා විසින් පිරිනමනු ලබන පිඩ හෙවත් පඩියයි. ආවරය භාග නම් වන ගුරු වැටුප හික්ෂුන් වහන්සේට ධර්ම චිත්‍ය දෙකින්ම නිසි කොට දැක්වෙයි. iv වන මිහිඳු මහරජතුමාගේ මිහින්තලා සෙල්ලිපිය ගෙන බලන්න. පෙර රජුන් විසින් සුදුසුකම් අනුව සිව්පසයෙන් සංග්‍රහ කළ සැටි එහි සටහන්ව ඇත. ශාසන ප්‍රතිපත්තියට හානි නොවන අධ්‍යාපන සේවා, මහජන සේවා වැනි මෙහෙයෙහි නියුතුවන හික්ෂුන් වහන්සේට සිව්පසයෙන් සංග්‍රහකිරීම රජයේත්, අධ්‍යාපනායතනයන්හිත් යුතුකම වන බව ඉඳුරා කියමි. භාෂා, සාහිත්‍ය, කලාශිල්ප, සංස්කෘතිය වැනි විෂයයන් අළලා පොත් ලියූ මහතෙරුන් වහන්සේට පෙර රජදරුවෝ ගම්වර පිදුහ. මේ රට තුනුරුවන් සතු දේපොළ වන හෙයින් රටේ කවර තැනක වුව ද විසුමට, විහාරාරාම ඉදිකරවා මහා ජනයා සන්මාර්ගයෙහි යෙදවීමට හික්ෂුන් වහන්සේට සතු අයිතිය උදුරාලිය යුතු නැත. ස්වධාර්මිකයනට ඉඩ නොතබා විජාතිකයනට විධර්මිතට ඉඩකඩ සලසාදීමට සුදුසු නොවේ.

ජාතික සංවර්ධනයේ මුල් උල්පත අධ්‍යාපනයයි. බෞද්ධාධ්‍යාපනයේ එන මූලධර්ම පදනම් කොට ගත් අධ්‍යාපන මාර්ගයක්ම සකසා ගත යුත්තේයි හඬ නැගෙන්නේ ඒ හේතුවෙනි. රටක උසස් අධ්‍යාපන පීඨය වන්නේ විශ්වවිද්‍යාලයයි. පයෙෂ්ණයට මුල් තැන් දෙන අධ්‍යාපනය එහි අනිවාර්යයෙන් පැවැත්ත යුත්තේය. හුදෙක් උපාධිධාරීන් මවා ලන කර්මාන්තයක් කොට එ නොපැවැත්විය යුත්තෙකි. එබඳු විශ්වවිද්‍යාලයෙකින් ධර්ම සාහිත්‍ය, භාෂා, ශාස්ත්‍ර, නීති, පාලන තන්ත්‍ර, අධ්‍යාපන ආදී විවිධ විෂයයන් පිළිබඳ නිෂ්ඨංගත විශාරදයෝ පහළ නොවෙති. එය ජාතියක

පතනයට කුඩුදෙන අතර උත්පතනයට මහා බාධා පමුණුවයි. අපගේ හැම විශ්වවිද්‍යාලයක් පර්යේෂණයට මුල් තැන් දෙන උච්චතම ශ්‍රේණියේ විශ්වවිද්‍යාලය තත්ත්වයට නංවා ගත යුතුව ඇත. මිනිසාගේ කායික වෛතසික හා බෞද්ධික නිර්මාණ ශක්තිය අනුපිළිවෙළින් යොමු කරවන උසස් අධ්‍යාපනය මායා මර්චියෙකි. එ තත්ත්වයෙන් ශ්‍රී ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයාධ්‍යාපනය මුදා සාර්ථකත්වයෙහි පිහිටුවීමට උපායමාර්ග සෙවීමට අධ්‍යාපන විශාරදයන්ගේ තෙත් සිත් පොබයනු කැමැත්තෙමි. පොදු ජාතිකාධ්‍යාපනය සේම විශ්වවිද්‍යාලයාධ්‍යාපනය ද නිලධාරීවාදීන්ගේ ආඥාවකුයෙන් ඉඳුරා මුක්තකොට ලියැ යුත්තේ ය. මෙහිලා ජනතාවට ඇස්විය යුත්තෙක් ඇත. රටේ සම්පූර්ණ ශක්තිය රැදී ඇත්තේ ජනතාව සතු ආර්ථික, ආධ්‍යාත්මික උන්නතියෙහි ය. අර්ථෝපායනයන් සවිචරිත්‍රොපායනයන් ජනතාව සතු කාර්යභාර වෙයි. එයට කුඩු දෙන සඳුපාය මාර්ගය ධාර්මික, නීති ව්‍යවස්ථා ප්‍රඥප්ති මාර්ගයෙන් රජය අනුබල දෙන්නේය. සවිචරිත්‍රොපායන මාර්ගය ප්‍රධාන වශයෙන් ජනතාවට පෙන්වන්නේ විහාරස්ථානයයි. ධනෝපායන මාර්ගය දෙන්නේ රජයයි. ඒ අනුව විහාරය හා රජය අතර සමීප සම්බන්ධය නොසිදු පැවැත්ත යුත්තේය. මේ උභයායත්නය නිසා දේශීය සංස්කෘතිය රැකෙයි. එ මඟින් පුරුෂාර්ථ සිද්ධිය වන්නේ ය. ධනය උපයන්නෝ එය නිසි පරිදි නිසිකල්හි සමානාත්මතාවෙන් ජනතාවට බෙදා දෙන්නාහ. මෙ කරුණු සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ අනාථ පිණිඬික, විශාඛා බඳු තත්කාලීන ධනකුචේරයනට මැනවින් වටහා දුන් සේක.

සංවර්ධනෝපායමාර්ග සැකැසීමෙහිලා විශේෂයෙන් රජයට විශාල ධනස්කන්ධයක් වැය කිරීමට කරුණු යෙදෙයි. එ පිණිස ධන කුචේරයන්ගේ වස්තු නිධියෙන් කොටසක් කරවුවර විසින් පමණක් නොව පරිත්‍යාග විසිනුදු කලින් කල දිය යුතු වන්නේය. ශ්‍රී ලංකාවෙහි ද මහා ධන කුචේර සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් ආදීහු වෙසෙති. පොදු අධ්‍යාපනයන් උසස් අධ්‍යාපනයන් යථා ස්ථානගත කිරීමට හුදුරජයකට සමත් බවෙක් නැත. එ පිණිස ධනවතුන්ගේ අනුප්‍රදානය ආවශ්‍යකමය. විශ්වවිද්‍යාලය අධ්‍යාපනය සාර්ථක කර ගැනුමට එ නිසා අර්ථපතීන්ගේ නොමසුරු පරිත්‍යාග රජයටත් විශ්වවිද්‍යාලය බඳු අධ්‍යාපන කේන්ද්‍රස්ථානයටත් දිය යුතු වන්නේය. ශ්‍රී ලංකාදේවිය වෙන්දේසියෙහි ලා විකිණීමට අවස්ථාවක් පැමිණිය හොත් එය මිල ගෙවා ගැනීමට තරම් පොහොසත් ධන කුචේරයෝ මෙහි වෙසෙති. මහබඩාරී ආගමිකායතනයෝ ද ඇත. ඔවුන්ගේ ධන ගබඩා රජයේ සංවර්ධන ව්‍යාපාර සඳහාත් විශ්වවිද්‍යාලයායතන සඳහාත් විවෘත කොට ලීමට හොඳම කාලයකි මේ. සම්මාදම් විසින් හෝ ණයතුරුස් විසින් ලොවපුරා සැරිසැරුම කලෙකටවත් නවතා දේශීය ධනපතීන්ගේ පෞද්ගලික ධන සන්නිධීන් හා ආයතන සන්තක ධනාගාරන් අධ්‍යාපන කටයුතු සඳහාත් සංවර්ධන ව්‍යාපාර සඳහාත් උපයෝගීකොට ගැනීම රජය විසින් කළ යුත්තෙකි. ශ්‍රී ජයවර්ධනපුරය ශ්‍රී ලංකාවේ අග්‍ර රාජධානිය වන්නේය. එහි පිහිටි ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය ලෝකයේ උසස්තම අධ්‍යාපනායතනය කොට මවා ලීමට ධනවතුන්ගේ ස්වච්ඡන්දධනානුප්‍රදානයට මංපාදාදීමට ජනතාව උත්සුක වෙත්වායි වෙසෙසින් පතමි.

ශ්‍රී ලංකා ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ උපාධි ප්‍රදානෝත්සවයේ දී මා විසින් කරණු ලබන මේ දේශනයෙහිදී දැක්වෙන හැම කරුණක්ම පක්ෂ පුද්ගල පරාමාර්ථයෙන් ඉඳුරා තොරව විනාශකාරී වෙනතායෙන් සුපරිමුක්තව පැවැසුනු බව රට දූය, සමය යන තෙ පුරුක් එකට අමුනා ශාන්තිකර, සාමපූර්ණ, සුසමාද්ධ සිංහල දේශයක් යළි මවාලීමේ ශුද්ධ චේතනායෙන් පැවැසූ බවත් සැලකුව මැනැවි. අප වෙතැ සම්මානොපාධි ප්‍රදානයෙන් රත්නත්‍රය විෂයෙහි දක්වන ලද මහා බහුමානයෙන් ජනිත පිනෙන් ශ්‍රී ලංකා ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය විශ්ව කීර්තියට පත් වේවා යි ද කුලපති උපකුලපතිතුමන් දෙපොල ප්‍රමුඛ සනාතන සහා සහ පාලක සහා සදසා මණ්ඩලයන් ආචාර්ය මණ්ඩලයන් කාර්ය මණ්ඩලයන් සුභාෂ්ට, සුපුෂ්ටව සේනානිෂ්ඨවෙත්වා යි ද පතමින් මෙ දෙසුම නවත්වමි.

හැමට සාමය, ශාන්තිය හා සමාද්ධිය වේවා!

1981.03.27

The Responsibility of the Community of Sangha of Sri Lanka

Dr. Ven. Paravahera Paññānanda Thero

I think that today is a very special day that would go into the annals of history. The reason is, today the University confers honorary degrees to two very great elder monks who traditionally come from the Theravada community of Bhikkhus and that the convocation address too is delivered by a respected member of the Sangha. On this historic occasion, I wish to offer my grateful thanks and blessings to the Chancellor, the Vice-Chancellor, the Deans of the Faculties, Professors and Lecturers and the learned members of the Council and the Senate for conferring me with an honorary degree by appreciating and evaluating the services rendered by me to the country, the people and the religion. I consider this award not merely as a personal honour to me but also as a great honour to the whole Maha Sangha of this country. This would no doubt serve as a great encouragement and an example to the younger generation of Bhikkhus in the country.

During the days of the ancient Sinhala Kings, the erudite and scholarly monks who were well-versed in Dhamma Vinaya (Doctrine and Discipline) were honoured with such titles as “Rajaguru” (Royal Teacher) and “Rajakreeta” (Royal Crown). The Sinhala dweepa (the island of the Sinhalas) is a land offered many a times to the Triple Gem by Royalty. Further the island of Sri Lanka has been offered to the Swarnamali Maha Chyaitya, to the Sri Maha Bodhi and exponents of the Doctrine by the ancient Sinhala Kings, on various occasions. Just as a vihara is entrusted to a trustee the community of monks handed back the island to the king, on the understanding that it will be ruled and safeguarded on the advice of monks. According to this, the whole island of the Sinhalas including the Northern and Eastern Provinces belongs to the Buddha Sasana. The Sinhala are the permanent trustees and the Bhumi putras (sons of the soil) of the Sinhala’ Land (the Sinhala Desa). The Government elected by them should rule the country righteously under the guidance of the Maha Sangha. If not the rulers will face unfavourable consequences. The Government and the people should take this into serious consideration. Defeating the schemes and strategies of the enemies, it is the Community of Maha Sangha that continued to protect and develop the Sam Buddha Sasana, and the Languages, Literatures, Arts and Sciences of the Sinhala Desa.

I think it is appropriate for me to refer to the system of Buddhist Education that has been prevalent in this country since the introduction of Buddhism. Buddhist system of Education consists of two aspects — Pirivena Education and Daham Pasal Education. Comparatively speaking, Buddhist system of Education is a well balanced and a wholesome system. The Sinhala race became a law-abiding and disciplined nation, with supreme creative genius in the world as a consequence of the ideal system of Buddhist Education imparted by the great community of Maha Sangha for over two thousand years.

Since the country's foreign domination for over 400 years both the great community of Maha Sangha and the Sinhala race lost their vigour, vitality and rights. For the last four centuries no Government in Sri Lanka has constructed or built a single Vihara or Arama and no government gave the Buddhist System of Education its due place and recognition. If any renaissance in Buddhist Education occurred, if any temple or monastery was constructed, if any development in Sinhala arts and crafts, and the revival of the language and literature took place during the last four centuries all that was done under the patronage of the great community of Maha Sangha with the help and support of the generous Buddhist public. Instead of supporting and assisting, what all Governments actually did was to bring all the revenues of all Buddhist temples and monasteries under the public trustee. This policy yet continues as regards the Buddhist temples but the Government has not extended its controls on the revenues of non-Buddhist institutions. For more than two thousand five hundred years Buddhist monk has incessantly worked for the good and welfare of the suffering humanity by showing them the path to Deliverance and, quite strangely, in spite of this the monk has himself been subjected to criticism and ridicule for rendering such selfless service. Though confronted with indescribable difficulties, obstacles and hardships he leads a very simple life, practicing what he preaches with his mind conditioned by the fourfold Brahma Viharas. Being free from the Four States of Woe (the satura Agati) namely (1) Greed (Chanda) 2) Hatred (Dōsā) 3) Bhaya (Fear) and 4) Ignorance (Mōha) he endeavours to uplift the downtrodden from the state of suffering that they are plunged in.

Anyone who received the traditional System of Pirivena Education is capable of solving any human problem. If the Government really is sincere in its professed objective of establishing a righteous society (a Dharmista Samājaya) then the Government should take the monks and laity into confidence and restore their due place and rights. The educated erudite, virtuous, disciplined community of Māha Sangha are not consulted on matters concerning Buddha Sasana, education and culture. The object of establishing a righteous society (a Dharmista Samajaya), should not be limited to words.

The all knowing Omniscient Buddha has taught that the Bhikkhus who work compassionately with loving kindness for the welfare of others are worthy of receiving a "Ratta pinda" — a wage or a salary. Both the Sutta Pitaka and the code of Vinaya says that the Bhikkhus are worthy of receiving "Achariya Bhāga" or fourfold requisites. For example, the Mihintale rock edict of King Mahinda IV states that the ancient kings paid emoluments to Bhikkhus in accordance with the services rendered by them. I wish to state without any hesitation that it is the bounden duty of both the State and the educational institutions to pay adequate wages to the Bhikkhus who engage themselves in educational services and public services that are not in contradiction with the principles of the Sasana. The ancient Sinhala kings were philanthropic enough to donate lands to the Māha Sangha who wrote books on language, literature, culture, arts and crafts. As this country is the property of the Noble Triple Gem it is the right and privilege of the Bhikkhus to erect vihāras and build temples and monasteries and reside wherever they want and guide the laity on the Right Pāth. That right and privilege should not be taken away from them.

The highest institute of education in a country is the University and the conduct of research is one of its primary functions. It should just not be a factory producing graduates but an institution producing

scholars and experts on various fields of studies. Therefore all our Universities should be developed according to the highest traditions befitting supreme seats of learning Both the National System of Education and the System of University Education should be free and emancipated from the shackles of the bureaucracy.

There is a question that the people should raise. The future of the country rests not only on the economic development of the country but also on the spiritual upliftment of its people. It is the responsibility of the Government to create the infrastructure and the necessary environment for people to develop themselves. The temple plays a vital role in the moral and spiritual development of the people by showing them the righteous path. The Government creates economic opportunities. Therefore, the close relationship between the temple and the State should continue without a break, because it is this relationship that has safeguarded and protected the national culture. As a result development takes place, and development means not only the production of wealth but also its equitable distribution among the people. The Buddha explained these matters to contemporary millionaires like Anatha Pindika and Visakha.

The Government has to spend a vast amount of money for development. The capitalists and philanthropists should also participate in the developmental effort by voluntary contributions. Even in Sri Lanka, we get rich among the Sinhala, the Tamils and the Muslims etc. The Government alone cannot support the entire system of Education both in the fields of General Education and Higher Education. For that the active support and participation of the philanthropists are absolutely essential. Therefore in order to make higher education successful, the donations of the capitalists should be received by both the State and Higher Educational Institutions like Universities. The Government should at least temporarily suspend begging missions to foreign lands and instead utilize the resources locally available for developmental activities. Sri Jayewardenepura is the Capital of Sri Lanka May the philanthropists of this country endeavour to make its University the greatest Educational Institution in the world by voluntarily contributing towards its progress.

Whatever I have said in this address to the convocation of the University of Sri Jayewardenepura is without any reference to persons or parties, and without malice or prejudice to any individual or community, but with one objective and hope in mind that of seeing this Sinhala Desa reemerging as a haven of peace and prosperity with Buddhism and its culture flourishing once again, surpassing even its pristine glory. I conclude by wishing; May the Sri Jayewardenepura University become well known all over the world, may it gain honour and universal respect, may its Chancellor, Vice-Chancellor, Professors and Lecturers, and members of the Senate and the Council live long and happily for the welfare and progress of all.

May Peace, Harmony and Prosperity be with you all!

1981.03.27